

הביקור. בדצמבר הגיעה תגובת המדינה: "בשל טעמים הומניטאריים חריגים ולפנים משורת הדין" תטופל בקשתה של א"ח לרישיון ביקור בגדה. בחודש מרץ 2004 הותרה סוף סוף כניסתה של א"ח בפועל לתחומי הגדה. (תיק 27778)

ולפרנס את המשפחה, גרמו לכך שרוב הזמן נותרה המשפחה שסועה. ביולי 2003 פנה נ"ד למוקד, שפנה בדרישה דחופה לצבא לחדש את רישיון הביקור ולאפשר למשפחה לחיות יחדיו. משלא נענה, הגיש המוקד בנובמבר 2003 עתירה לבג"ץ בדרישה לחידוש רישיון

רישום תושבים

ובטענה כי מניעת רישום הילדים מנוגדת בעליל להסכמי אוסלו וכי יש לאפשר למשרד הפנים הפלסטיני לרשום את בנותיה של נ"מ ללא דיחוי. אחרי מגעים רבים עם גורמים בצבא ובמשרד הפנים הפלסטיני, מסר הצבא למוקד כי אין מניעה לרשום את הילדות. כמעט שנה אחרי שביקשה לרשום את בנותיה במרשם התושבים הפלסטיני, נרשמו בנותיה של נ"מ כדן. (תיק 29007)

למרות שישראל העבירה לרשות הפלסטינית חלק מהסמכויות הנוגעות למרשם האוכלוסין, כל רישום חייב באישור ישראלי. מאז תחילת האינתיפאדה הנוכחית, הקפיאה ישראל כליל, כאמור, את הטיפול בבקשות שעניין מעמד תושבות בשטחים. בדצמבר 2002 הגדילה ישראל עשות והקפיאה גם את רישומם במרשם האוכלוסין של ילדים מגיל שש עד חמש עשרה, שנולדו מחוץ לשטחים, למרות שעל פי הסכמי אוסלו, רישום הילדים מצוי בלעדית בסמכות הרשות הפלסטינית.

באוגוסט 1969 הגיעו חיילים לביתו של ג"ד באזור רמאללה, עת לא היה בביתו, ועצרו את אביו ואחיו. משנודע לו הדבר, ניגש ג"ד למינהל האזרחי כדי להסגיר עצמו ולשחרר את בני משפחתו. ג"ד נחקר בחשד לחברות בפתח והוטל עליו מעצר מינהלי של 13 חודשים. חודש וחצי לאחר מעצרו הוסעו ג"ד ועצורים נוספים לכיוון הגבול הירדני. לפני הגבול הורדו מהרכב, החיילים נתנו לכל אחד מהעצורים מימיה, חבילת ביסקוויטים, דינר אחד והוראה: לכו. הקבוצה צעדה לכיוון ירדן עד שנתקלה בחיילים ירדנים שאספו אותם. ג"ד השתקע בירדן, התפרנס מחקלאות ומסחר, נשא אשה והקים משפחה. באפריל 1997 פנה ג"ד למוקד כדי להביא לביטול צו הגירוש נגדו ולחידוש תושבותו בגדה. המוקד ניהל תכתובת ענפה עם גורמים בצבא בדרישה שיוצגו צו הגירוש ופרטים נוספים שהביאו לגירושו של ג"ד לירדן, אך לשווא. באוגוסט

נ"מ, פלסטינית בעלת דרכון ירדני, נישאה לתושב הגדה ועברה בשנת 1984 להתגורר באזור שכס. לבני הזוג נולדו חמש בנות - שתיים נולדו בגדה ולכן נרשמו במרשם האוכלוסין הפלסטיני ובתעודת הזהות של אביהן. שלוש בנות נולדו בירדן ונרשמו בדרכון הירדני של אימן. לאחרונה שלחה נ"מ את הדרכון לירדן, להארכת תוקפו, אולם כיוון שאבי הילדות הוא תושב הגדה וכיוון שהרשות הפלסטינית מוסמכת לרשום כל אדם עד גיל 16 במרשם האוכלוסין, מחקו הירדנים את הבנות מדרכון האם. נ"מ פנתה בפברואר 2003 למשרד הפנים הפלסטיני כדי לרשום את בנותיה במרשם, אולם ללא הועיל - ישראל הקפיאה את הטיפול גם ברישום הילדים שנולדו מחוץ לשטחים. המוקד פנה לגורמים בצבא בעניינה, בדרישה לאשר את רישום הבנות

הוועדה המייעצת על מנת לבחון האם ג"ד עדיין מסכן את ביטחון האזור. בפברואר 2002 ביטל המפקד הצבאי את צו הגירוש והתיר לג"ד לשוב לגדה. הצו נחתם על ידי מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ונשלח למוקד. אלא שעד עתה לא מאפשרת ישראל לרשות הפלסטינית להנפיק תעודת זהות לג"ד. (תיק 11159)

1997 נמסר למוקד כי "מפקד כוחות צה"ל החליט לדחות את בקשת הנדון לחזור לאזור". שנה לאחר מכן פנה המוקד למפקד הצבאי בדרישה לכנס את הוועדה המייעצת, האמורה לבחון כל צו גירוש, על מנת לבחון את תוקפו של הצו בעניינו של ג"ד. שלוש שנים לאחר דחיית הבקשה ולאחר למעלה משלושים שנה בהן חי ג"ד בירדן, התכנסה